

Arrest

nr. 203 582 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp X, provincie al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een Kopt (katholiek-orthodox) te zijn. Uw vader is boer, uw moeder is huisvrouw. U hebt nog een broer A. (...), die sinds 2003 spoorloos is en een zus M. (...), die gehuwd is en met haar echtgenoot in een nabijgelegen dorp, al Fellahine, woont.

U hebt uw baccalaureaat behaald, maar niet gewerkt in Egypte. U was wel actief in de kerk, in die zin dat u verantwoordelijk was om voedsel, dekens, etc. toe te bedelen aan de hulpbehoevenden,

Rond oktober 2002 wilden jullie een kerk bouwen in het dorp, er was er immers nog geen. Jullie overlegden met de aartsbisschop van al Miniya en jullie kwamen overeen dat hij jullie geld zou geven om huizen te kopen, die op jullie naam te zetten en dan een kerk te bouwen. De radicale moslims in uw dorp begonnen geruchten te verspreiden dat u mensen aanzette om zich te bekeren tot het christendom. De geruchten deden meer en meer de ronde en ze dienden een officiële klacht tegen u, uw broer en uw vader in. Jullie dienden te bewijzen dat de huizen jullie eigendom waren en er geen sprake van een kerk was. Bovendien werd er nog tegen u door twee moslims uit uw dorp een specifieke klacht neergelegd waarin u ervan werd beschuldigd mensen te bekeren. Sommigen van uw belagers behoorden tot de Moslimbroeders.

In oktober 2002 werden jullie geconvoceerd en dienden jullie zich aan te melden bij het parket waar jullie werden ondervraagd. Uw vader en broer mochten hierna beschikken omdat bewezen was dat de huizen op hun naam stonden, u werd vier dagen vastgehouden omwille van de 'bekeringsbeschuldiging'. U werd daarop nog eens vijftien dagen gedetineerd waarna u in november 2002 werd vrijgelaten omdat er geen bewijzen tegen u waren, wel diende u zich ter beschikking van het gerecht te houden.

Na uw vrijlating bleef u thuis wonen en hernam u uw activiteiten voor de Kerk.

De problemen voor u en uw familie bleven voortduren: jullie werden beledigd, uitgemaakt voor ongelovigen, dat jullie geld gaven aan mensen zodat ze zich zouden bekeren en jullie werden zelfs met de dood bedreigd.

Uw ouders hadden schrik voor u en uw broer en raadden jullie aan het land te verlaten. Alvorens dit te doen raakte uw broer verward in een ruzie op straat, waarna u noch uw familie ooit nog iets van hem vernomen hebt.

In januari 2003 verliet u legaal het land met uw paspoort en visum en kwam u via een transit in Nederland naar België, waar u na een verblijf van drie weken, in de illegaliteit verbleef. U startte regularisatieprocedures op doch daar u geen goede advocaat had draaide dit op niets uit.

Sinds uw vertrek tot op heden heeft uw familie te kampen met beledigingen en worden ze ook fysiek aangevallen in die zin dat er aan hun kleren wordt getrokken.

Sinds februari 2018 weet u via een telefonisch contact met uw moeder dat u in mei 2008 bij verstek tot zeven jaar gevangenisstraf bent veroordeeld, alsook tot het betalen van een boete. Uw ouders zouden u dit nooit eerder hebben verteld daar ze u niet wilden verontrusten en het enige wat telde was dat u in leven was. Bovendien was uw moeder analfabete en kende ze de term 'asiel' niet. Iemand in Egypte, u weet niet wie, zou uw moeder verteld hebben dat tegen een dergelijke veroordeling geen beroep mogelijk was. In kader van ditzelfde telefoongesprek liet uw moeder u tevens weten dat uw vader onlangs begonnen was met de fundamenten van de kerk en verward was geraakt in een ruzie. Omstaanders waren tussengekomen en uw vader moest onderduiken. Daar hij later vernam dat het niet goed ging met uw moeder, die alleen was achtergebleven en suikerziekte heeft, wou hij haar uit het dorp wegsturen, doch op weg naar haar werd hij aangevallen en met kettingen geslagen. Hij zweeft nu tussen leven en dood en verblijft in het algemeen ziekenhuis van Al Miniya.

Een paar dagen later zouden de politie en de staatsveiligheid naar uw huis zijn gekomen om u te arresteren, ook naar uw vader en uw broer waren ze op zoek.

Op 12 maart 2018 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond en werd u overgebracht naar een Centrum voor Illegalen teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Op 13 maart 2018 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt niet naar Egypte terug te kunnen keren daar u, omwille van uw veroordeling en het gegeven dat men u wil arresteren, onmiddellijk bij aankomst op de luchthaven zult worden opgepakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 30 maart 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u slechts een verzoek indiende om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die zou leiden tot uw teruggrijping of verwijdering, uit te stellen of te verijdelen, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na uw persoonlijk onderhoud dient het Commissariaat-generaal (CGVS) vast te stellen dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten overstaan van uw land van nationaliteit een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de vluchtelingenconventie daar er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangevoerde motieven.

Zo stelt u in oktober 2002, samen met uw vader en broer, geconvoceerd te zijn geweest door het parket. Uw vader en broer werden na ondervraging terug vrijgelaten, u werd vooreerst vier dagen vastgehouden, waarna uw detentie nog eens met vijftien dagen werd verlengd (CGVS p.3). Gezien de omvang van uw detentie en de ernst van deze door u beweerde situatie, is het totaal niet geloofwaardig dat u ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van deze dienst ter voorbereiding van uw onderhoud met het CGVS, met geen woord hierover hebt gerept (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 5). Daar had u het enkel over het gegeven dat u ondervraagd werd, niets meer en niets minder. Bovendien had u duidelijk te kennen gegeven nooit ergens in hechtenis te hebben gezeten (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 1). U verklaart deze ommissie door te stellen dat er een misverstand was ontstaan tussen u en de tolk: 'bij ons als je zegt dat je gearresteerd wordt door de politie, dan betekent dat gewoon een controle, dat heb ik daaruit begrepen' (CGVS p.7). Het hoeft toch geen betoog dat een dergelijke uitleg bezwaarlijk kan overtuigen, temeer u evenmin, toen u de kans geboden werd iets toe te voegen aan uw verklaringen, hier geen gebruik van maakte en niet te kennen gaf een drietal weken (!) te zijn gedetineerd.

Bovendien wordt uw geloofwaardigheid door nog andere bevindingen ernstig ondermijnd. Zo stelt u in februari 2018 van uw moeder te hebben vernomen dat u reeds in mei 2008 bij verstek tot zeven jaar gevangenisstraf en een geldboete werd veroordeeld. Vooreerst is het totaal niet geloofwaardig dat uw ouders zo'n tien jaar zouden hebben gewacht alvorens u, de getroffen persoon, hiervan op de hoogte te stellen. U vergoelijkt zulks door te stellen dat uw ouders analfabeten zijn en de situatie niet kennen, daarenboven weet uw moeder dat u hier alleen bent, u geen papieren hebt, kent ze het woord 'asiel' niet en is het enige wat telt voor haar het feit dat u leeft (CGVS p.5). Ook deze verschoningsgronden zijn totaal ongeloofwaardig. Moest er maar enig geloof aan uw veroordeling kunnen worden gehecht dat is het toch niet meer dan logisch dat uw ouders u hier onmiddellijk over zouden hebben ingelicht al was het maar om te verhinderen dat u op een bepaald moment naar Egypte zou terugkeren en op de luchthaven opgepakt zou worden. Het mogelijke argument dat u eerst met hen een mogelijke terugkeer zou bespreken gaat niet op daar men toch nooit zou kunnen uitsluiten dat u om een of andere reden naar uw ouders zou terugkeren zonder hen hiervan op de hoogte te stellen. Bovendien is dergelijke informatie toch uitermate belangrijk om uw problemen in in uw land van herkomst correct te kunnen inschatten, een gegeven dat uw moeder bezwaarlijk kan zijn ontgaan daar uw ouders u na uw detentie hebben aangeraden te vertrekken (CGVS p.3). Evenmin is het geloofwaardig dat u deze veroordeling totaal niet vermeld hebt ten overstaan van DVZ. Ook dit wijt u aan de tolk, hij zou u gevraagd hebben of u in 2002 zou zijn veroordeeld waarop u stelde dat dit niet het geval was en toen u het wilde hebben over 2008, zou hij u gezegd hebben dat u achteraf mocht spreken (CGVS p.7). Andermaal ontbeert uw verklaring geloofwaardigheid daar er u duidelijk gevraagd werd of u door een rechtbank veroordeeld bent geweest en of er tegen u een proces werd gestart voor een rechtbank en u hier telkenmale negatief op antwoordde (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 2). Bovendien werd er u gevraagd of u nog andere problemen had met uw autoriteiten, waarop u dit ontkende (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 7).

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat u de dor DVZ ingevulde vragenlijst voor akkoord heeft ondertekend. Weinig geloofwaardig is ook de vaststelling dat u niet weet door welke 'soort' van rechtbank u veroordeeld werd, noch op basis van welke wetsartikels dit gebeurd is. Meer nog, u hebt zich hieromtrent niet geïnformeerd en hebt in dezer evenmin een advocaat geconsulteerd. U stelt dit te hebben nagelaten daar het recent is (dat u het te weten bent gekomen) en 'ze zeggen' dat de veroordeling definitief is daar het een veroordeling bij verstek betreft. Gevraagd wie dat zeggen, verwijst u naar een persoon in Egypte, die u niet nader kent en die dat aan uw moeder heeft verteld (CGVS p.5-6). Andermaal ontbeert uw uitleg overtuiging daar u in februari 2018 hiervan op de hoogte werd gebracht en er toch van kan worden uitgegaan dat u al het mogelijke in het werk zou stellen hieromtrent accurate informatie te vergaren en zich te informeren over uw (actuele) situatie en mogelijkheden. Uw verklaring dat u hier niet aan gedacht hebt omdat u op het moment dat u van de veroordeling op de hoogte werd gebracht ook vernam dat uw ouders lastiggevalen werden, doet hieraan geen afbreuk (CGVS p.5-6).

Een verdere vaststelling die uw geloofwaardigheid ondermijnt is het gegeven dat u, die in 2003 het land heeft verlaten, pas in maart 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dit pas nadat u overgebracht werd naar het gesloten centrum teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Deze houding is niet in overeenstemming met de vrees die u probeert voor te houden. Zo stelt u immers in 2003 het land te hebben verlaten omdat u met de dood werd bedreigd én op aanraden van uw ouders die de situatie voor u te gevaarlijk achtten (CGVS p.3-4). Moest er dus ook maar enig geloof aan uw motieven kunnen worden gehecht, dan is het toch niet meer dan logisch dat u zich bij aankomst alhier zou informeren en zich tot de bevoegde autoriteiten zou wenden om bescherming te vragen. U hiernaar gepeild, geeft u vooreerst aan dat u niet op de hoogte was van uw veroordeling in 2008, u wilde weg uit Egypte en toen u hier kwam, was u pas 18 jaar en had u geprobeerd hier uw verblijf te legaliseren doch zou u foute raad van uw advocaat hebben gekregen (CGVS p.7). Los van het feit dat het niet geloofwaardig is dat u niet op de hoogte was van uw veroordeling in 2008 (zie supra), gaat u voorbij aan het feit dat u met de dood werd bedreigd alvorens het land in 2003 te verlaten en er van u kan verwacht worden bij aankomst in een land als België bescherming te zoeken. De vaststelling dat u dit nagelaten hebt zonder hiervoor een valabele reden aan te reiken doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat ook uw ouders altijd op hetzelfde adres in jullie dorp zijn blijven wonen en dit ondanks het feit dat ook zij te kampen hadden met problemen: ook uw vader werd met de dood bedreigd, werd beledigd en ook uw moeder had het hard te verduren. Gevraagd waarom uw ouders niet zijn verhuisd, stelt u nog dat 'ze' hen nooit met rust zullen laten (CGVS p.4, 7). Andermaal hoeft het geen betoog dat ook dit gegeven niet kan overtuigen. Moest de situatie dusdanig ernstig zijn zoals u wil laten uitschijnen dan is het toch niet meer dan logisch dat uw ouders niet al die jaren een dergelijke afwachtende houding zouden hebben aangenomen, maar toch elders een veilige haven zouden hebben gezocht.

In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van een uittreksel uit uw paspoort, een kopie van uw geboorteakte en vertaling, uittreksel van uw diploma. Na het gehoor liet u via uw advocaat nog kopieën van volgende documenten toekomen, nl. de geboorteaktes van uw familieleden, een attest van de kerk waaruit blijkt dat u gedoopt bent en de identiteitskaarten van uw moeder en uw zus. Deze stukken hebben betrekking op gegevens die hier niet ter discussie staan. Vervolgens liet u nog volgende documenten neerleggen: verhoor politie in opdracht van het parket, dd. 10.10.2002; bevel tot aanhouding, dd. 10.10.2002; vonnis bij verstek, dd. 26.05.2008; bevel tot aanhouding dd. 25.02.2013, bevel tot aanhouding dd. 05.02.2018; beschrijving van de politie aangaande de aanval op uw vader, dd. 27.03.2018. Dient te worden opgemerkt dat met het blote oog duidelijk te zien is dat dit geen originele documenten betreft gezien de stempels duidelijk ingescand zijn en dient er verder te worden opgemerkt dat op de 'verhoordocumenten' van de politie geen officieel briefhoofd staat, wat de herkomst ervan toch in vraag stelt. Daarenboven hebben dergelijke stukken enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw hoofde duidelijk niet het geval is en bijgevolg vermogen deze documenten geen ander licht te werpen op de appreciatie van het CGVS. Wat betreft de brief van de kerk waarin uw problemen bevestigd worden, dient opgemerkt dat een dergelijk schrijven geen objectieve bewijswaarde heeft daar dit duidelijk opgemaakt werd ter uwen behoeven.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Al-Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten.

Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een theoretische uiteenzetting van de principes van het procedurele luik van voornoemde bepaling, past verzoeker deze theorie als volgt toe op onderhavig dossier:

"In voorliggend dossier werd door verwerende partij erkend "dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen (...) Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verschillende moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersing en verdwijningen van Koptische burgers. (...) blijkt dat de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is".

Zij erkennen derhalve de ernstige veiligheidssituatie voor Kopten in Egypte, doch stelt echter in eenzelfde adem dat "deze vrees voor vervolging en dit reële risico op ernstige schade (...) in concreto (...) aangetoond[dienen te worden]" in hoofde van verzoeker.

Tot op heden dient vastgesteld te worden dat er een grote aanwezigheid van discriminatie en geweld tegen de Koptische Christenen in Egypte is. Gelet op het gegeven dat voor de meeste incidenten geen rechtszaak wordt opgestart, doch wordt veelal verwezen naar een verzoeningsprocedure en is er een groot gevoel van straffeloosheid. Dit blijkt uit meerdere landenrapporten:

"The authorities continued to violate the right to freedom of religion by discriminating against Christians. In August, security forces prevented dozens of Coptic Christians from praying in a house in Alfora village in Minya governorate, citing reasons of security. There was continued impunity for sectarian attacks on Christian communities, and the authorities continued to rely on customary reconciliation and settlements agreed by local authorities and religious leaders. Amid this impunity, violence by non-state actors against Christians increased significantly. Armed groups in North Sinai killed seven Coptic Christians between 30 January and 23 February, prompting an unprecedented internal displacement of at least 150 Coptic families living in North Sinai. [6] The authorities failed to offer them the necessary protection or appropriate compensation. In December, IS claimed responsibility for the shooting of 10 people in an attack on a church in Helwan in southern Cairo. " (Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Egypt, 22 February 2018)

"On Palm Sunday, April 9, bombings later claimed by the ISIS targeted two churches in Tanta and Alexandria, killing at least 45. They were the deadliest ISIS attack since a suicide-bomber attacked Egypt's main Coptic Orthodox Cathedral in Cairo, killing 25, in December 2016. Since then, the government stepped up security around churches. In Minya governorate in May 2017, ISIS claimed an attack on a bus carrying Coptic passengers travelling to a monastery that killed 29.

In September, representatives of Egypt's Orthodox Church submitted a list of more than 2,000 churches that lack any license needed to legalize their status according to the 2016 discriminative law. Sectarian violence around construction or repair of churches still exists and when violent incidents do occur, as in Kom al-Lofy in Minya governorate in April, the government sponsored "customary reconciliation" sessions in place of criminal investigations and prosecutions. " (Human Rights Watch, World Report 2018 - Egypt, 18 January 2018)

"A continued crackdown by the Sisi regime on supporters of the Muslim Brotherhood as well as other political opposition, involving arbitrary arrests, indefinite detention and killings, has alienated a significant portion of the population and, by extension, has put Copts and other religious minorities at increasing risk of attack. (...)

Disputes and tensions around church construction have played a major role in encouraging the outbreak of sectarian violence - a frequent occurrence that, while not receiving the same coverage as attacks by ISIS, remains a serious threat for the Coptic community, particularly in Minya governorate. (...) Egyptian authorities routinely fail to protect the rights of Christian citizens, and in lieu of judicial investigations, local disputes tend to be addressed through informal 'reconciliation' councils disadvantaging the victims. (...)

Such an atmosphere of intolerance and impunity has figured in other acts of violence against Copts. In June 2016 in el-Arish, north Sinai, a Coptic priest was shot dead while walking down the street by an unknown assailant. The same month, in a village near Alexandria, a mob assaulted Copts and attacked a building they identified as Christian. In May 2016, in the Minya village of al-Karm, a group of Muslim residents stripped an elderly Coptic woman naked and paraded her in the street following a rumour that her son had a romantic relationship with a divorced Muslim woman. A number of houses owned by local Copts were also looted and destroyed. But in early 2017 prosecutors threw out the case against several members of the mob, citing lack of sufficient evidence and raising questions about the state's willingness to hold perpetrators to account. " (Minority Rights Group International, World Directory of Minorities and Indigenous Peoples - Egypt : Copts of Egypt, October 2017)

"Religious minorities continued to face significant threats of terrorist attacks and sectarian violence. (...) Lethal violence connected with religion continued. (...) There were numerous reports of incidents of sectarian mob violence against Coptic Christians, including attacks resulting from Muslim opposition to the presence of churches in their communities. (...) Kidnappers disproportionately targeted Christians, according to International Christian Concern, a human rights organization. " (United States Department of State, 2016 Report on International Religious Freedom - Egypt, 15 August 2017)

Uit voorgaande rapporten kan blijken dat verwerende partij heeft nagelaten haar onderzoek te baseren op actuele informatie. Het gevoegde rapport van verwerende partij dateert immers van 20 juli 2017, met informatie die dateert van ten laatste mei 2017, nagenoeg een jaar voor het nemen van voorliggende beslissing, daar waar alle bovenstaande rapporten dateren van een later tijdstip. Ook uit een niet-exhaustieve lijst van de website Eshhad (vernoemt in de COI-Focus van verwerende partij) blijkt dat het gevaar voor Koptische christenen in Egypte geenszins geweken is en niet geminimaliseerd mag worden, zoals verwerende partij doet. (stuk 3)

Dat tevens een eenvoudige zoekopdracht op internet voldoende informatie naar voor brengt betreffende de systematische aanvallen en aanslagen die Koptische christenen in Egypte te verduren krijgen:

- 14 februari 2018: "Masked gunmen kill 28 Coptic Christians in Egypt" (stuk 4)

- 10 januari 2018 : "Christians in Egypt face unprecedented persecution, report says" (stuk 5)
- 01 januari 2018: "Two Coptic Christians Shot Dead in Egypt Liquor Store Attack" (stuk 6)
- 29 december 2017: "Gunman kills 11 in attacks on Coptic church, Christian-owned shop in Egypt" (stuk 7)
- 23 december 2017: "Coptic diocese says hundreds attack church in Egypt" (stuk 8)
- 2 november 2017: "Series of attacks in Egypt targeting Coptic Christians forces churches to close" (stuk 9)
- 23 oktober 2017: "Horror as 1.000-strong mob attacks Church forcing Christians to lock themselves inside" (stuk 10)

Dat een deugdelijk en rigoureuus onderzoek conform het procedurele luik van artikel 3 EVRM vereist dat verwerende partij rekening houdt met alle informatie die zij wist, dan wel had moeten weten ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, op 06/04/2018. Dat dit tevens inhoudt dat zij zich dient te baseren op alle bestaande en actuele landenrapporten betreffende de situatie van Koptische christenen in Egypte. Indien de situatie het vereist, is het aan de bevoegde instanties om proprio motu bijkomend onderzoek te voeren naar de desbetreffende situatie.

Uit de voorgelegde niet-exhaustieve lijst van aanslagen, en de bijkomende nieuwsartikelen blijkt dat de huidige situatie zeer volatiel is en een nauwe opvolging vereist, teneinde aan de voorwaarden van een deugdelijk onderzoek te kunnen voldoen.

Door op zulke flagrante wijze na te laten de actuele situatie in rekening te brengen, laat verwerende partij na een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren naar de aanwezigheid van een systematische praktijk tegen Koptische christenen in Egypte. Deze nieuwe elementen zijn immers bepalend om na te gaan of er heden sprake is van een systematische praktijk ten aanzien van een bepaalde groep, op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Wanneer men de laatste landenrapporten, de lijst met aanslagen die ongetwijfeld niet exhaustief is en de talrijke krantenartikelen in rekening brengt en een deugdelijke analyse hiervan maakt, dient geoordeeld te worden dat de Koptische christenen in Egypte wel degelijk een kwetsbare minderheidsgroep betreft, dewelke worden blootgesteld aan een systematische praktijk van foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en dit enkel en alleen omwille van hun religie.

Dat het bestaan van een systematische praktijk van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling de bewijslast aanpast, in die zin dat verzoeker niet langer in concreto dient aan te tonen dat hij een reëel risico op schade zal lopen, doch enkel dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van desbetreffende kwetsbare minderheidsgroep.

Dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker deel uitmaakt van de kwetsbare groep van de Koptische christenen in Egypte.

Dat verzoeker derhalve een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan de systematische praktijk van foltering en onmenselijke behandeling en hij derhalve om deze redenen om internationale bescherming verzoekt.

Om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te voeren had verwerende partij een beslissing moeten nemen op basis van actuele informatie die zij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Indien de situatie dit vereist, dienen de bevoegde instanties ambtshalve bijkomend onderzoek uit te voeren naar bepaalde situaties. Verwerende partij had op basis van deze actuele informatie een deugdelijke analyse moeten maken van de huidige situatie voor Koptische christenen in Egypte en kunnen besluiten tot systematische praktijken van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling, waardoor dit een kwetsbare groep vormt.

In voorliggend dossier heeft verwerende partij zich beperkt tot het minimaliseren van het systematische geweld tegen Koptische christenen in Egypte op basis van verouderde informatie in zulk een volatiële situatie, het betwisten van de geloofwaardigheid van verzoeker op basis van haar buikgevoel en het becommentariëren van de algemene veiligheidssituatie in Egypte. Op elk ogenblik van het onderzoek heeft zij nagelaten de grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat het CGVS nagelaten heeft de asielaanvraag van verzoeker voldoende inhoudelijk te onderzoeken.

*Ze beperkt zich immers tot vaststellingen dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omwille van de onlogische gang van zaken. Zij liet echter na de onderliggende verdedigbare grieven van verzoeker aan een diepgaand onderzoek te onderwerpen.
Verwerende partij schendt met de bestreden beslissing derhalve artikel 3 EVRM."*

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats;
- een non-exhaustieve lijst met aanslagen op minderheidsgroepen te Egypte van Eshhad, www.eshhad.org/database;
- "Masked gunmen kill 28 Coptic Christians in Egypt", eNews Channel Africa, 14 februari 2018;
- "Christians in Egypt face unprecedented persecution, report says", The Guardian, 10 januari 2018;
- "Two Coptic Christians Shot Dead in Egypt Liquor Store Attack", Haaretz Newspaper Israël, 1 januari 2018;
- "Gunman kills 11 in attacks on Coptic church, Christian-owned shop in Egypt", Reuters, 29 december 2017;
- "Coptic diocese says hundreds attack church in Egypt", USA Today, 23 december 2017;
- "Series of attacks in Egypt targeting Coptic Christians forces churches to close", Fox News, 2 november 2017;
- "Horror as 1.000-strong mob attacks Church forcing Christians to lock themselves inside", Daily Express, 23 oktober 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangevoerde motieven, nu (i) het totaal ongeloofwaardig is dat hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met geen woord heeft gerept over zijn detentie in 2002, (ii) het totaal niet geloofwaardig is dat zijn ouders zo'n tien jaar zouden hebben gewacht alvorens hem op de hoogte te stellen van zijn veroordeling in mei 2008 tot een gevangenisstraf van zeven jaar en een geldboete en dat hij deze veroordeling niet vermeld heeft ten overstaan van de DVZ, (iii) het weinig geloofwaardig is dat hij niet weet door welke 'soort' van rechtbank hij veroordeeld werd, noch op basis van welke wetsartikels, en dat hij zich hierover zelfs niet heeft geïnformeerd, (iv) hij, hoewel hij het land heeft verlaten in 2003, pas in maart 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en dit pas nadat hij werd overgebracht naar het gesloten centrum om hem van het grondgebied te verwijderen en deze houding niet in overeenstemming is met de vrees die hij probeert voor te houden, (v) zijn ouders altijd op hetzelfde adres zijn blijven wonen ondanks het feit dat zij ook te kampen hadden met problemen, en (vi) het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker voert evenmin enig concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en dat het geweld tegen de Koptische gemeenschap *anno* 2016-2017 opnieuw toeneemt. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève *in concreto* dient te worden aangetoond en dat hij hiertoe in gebreke is gebleven. De Raad benadrukt hierbij dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Te dezen heeft verzoeker evenwel op generlei wijze aangetoond dat hij in Egypte om welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd of wordt geviséerd met het oog op vervolging.

De argumentatie in het verzoekschrift over de discriminatie van en het geweld tegen de Koptische christenen in Egypte, en de verwijzing in dit verband naar algemene informatie – die overigens volledig aansluit bij de informatie vervat in het administratief dossier – volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (stuk 11, map met 'landeninformatie', *"Country Policy and Information Note. Egypt: Christians"* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *"Egypte. Veiligheidssituatie"* van 3 juli 2017), blijkt evenwel dat eind 2013 de rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismen om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. *Anno* 2016-2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 3 juli 2017 (zie adm. doss., stuk 11, map met ‘landeninformatie’) blijkt dat president al-Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “*North Sinai*” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten.

Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van deze informatie dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Deze informatie ligt immers volledig in de lijn van de informatie uit het administratief dossier. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN